

Splittelsens tapere og seierherrer

Det mest tragiske med Høstmælingens retrett er at splittelsen han fryktet allerede er her.

TEKST

Tommy Sotkajævi

PUBLISERT 11. oktober 2019

Tommy Sotkajævi var kandidat til presidentvervet, men trakk seg da Andreas Høstmælingen meldte seg på i presidentkampen. Nå har også Høstmælingen trukket seg. (Foto: Fartein Rudjord)

Nyheten om at Andreas Høstmælingen nå trekker seg er utrolig uheldig, og flere enn meg er skuffet. Det som skuffer mest er allikevel begrunnelsene for at han trekker seg. Gjennom å gi min støtte til det Andreas representerte, hadde jeg håpet vi kunne beholde det beste av Psykologforeningen, samtidig som vi fikk noen fokusendringer og justeringer i lederrollen som jeg nå opplevde som modne å få inn i foreningen.

Jeg hadde et håp om at dikotomier mellom fag, samfunn og medlemmenes interesser ville avkles som valgflesk. Uten fag, ingen psykologer. Uten psykologer, intet fag. Uten samfunnsperspektivet - ingen makt, troverdighet eller moral. Jeg hadde håpet at vi kunne få en debatt som reflekterte bredden av fag, arbeidsplasser og måter våre medlemmer bruker det unike ved kompetansen vår på, samt bredden av problemstillinger som vi møter som et resultat av det. Jeg hadde håpet at vi i samme breddesyn kunne snakke om hva vi ønsker for samfunnet, i lys av den grunnleggende humanismen som jeg tror driver og motiverer en majoritet av oss medlemmer.

Nei takk til enten - eller

Istedenfor har dikotomien hardnet etterhvert som valgkampen har gått sin gang. Budskap har blitt spisset gjennom behov for tydelighet, kanskje også behov for

markering. Heiet fram av et fåtall av medlemmer på sosiale medier og i Psykologtidsskriftet. Baksiden av å være konsekvent og tydelig, er at man kan bli rigid. Høstmælingen og Skard har etter mitt syn begge framstått som smarte debattanter, men har etter min mening sviktet i å vise seg som gode til å tenke helhet og framsyn. Jeg er dypt uenig med Høstmælingen og Skard i at vi skal sette fag eller medlemmer først.

Ingen av de to, samfunn må også med! Jeg sier ja takk alle tre. Som i prinsippprogrammet. Balansen er mulig, benekter man det flagger man også sine begrensninger som leder for denne foreningen.

Annenrangs borgerskap

Som samfunns- og allmennspesialist, samfunnsengasjert og med arbeidstilhørighet i kommunen, frykter jeg annenrangsborgerskap i den "nye Psykologforeningen". Debatten og utspill fra fraksjoner som støtter den konservative retningen foreningen ser ut til å bevege seg mot, gir en pekepinn om hva den framtidige rangordningen i Psykologforeningen blir. Blant psykologer i ledelse, psykologer utdannet i utlandet, psykolog-gründere eller innovative tenkere, er det nok flere som kjenner på grunnleggende utrygghet nå.

Høstmælingen som president ville ikke skapt splittelse. Den er allerede her. Diskursen har gjort oss bevisst en identitetskrise som ligger betent i den norske psykologstanden. En identitetskrise som svekker oss i å møte et stadig mer globalisert, markeds-ideologisk og kunnskapsrelativistisk arbeidsliv. Det er vel og bra. Men uten forsonende og framtidsrettede tiltak man har tro på, er bevissthet alene som å prøve å rense et betent sår med en skitten finger.

Enkelte har gitt uttrykk for at det er uheldig at Høstmælingen trekker seg fordi jeg trakk meg på grunn av Høstmælingens kandidatur. Flere har kontaktet meg nå, med oppfordring til å ta "ballen tilbake». Min kommentar til det er at Andreas aldri oppfordret meg til tillit, den ga jeg. Jeg gjorde en beslutning som opplevdes som riktig den gang, han tok sin beslutning nå som han synes var riktig. Det ville vært feil av meg å hoppe på igjen nå, medlemmene fortjener tiden det tar å bli kjent med sine kandidater gjennom en valgkamp, debatter og meningsytringer.

Mye å bevise

Heldigvis har jeg et avslappet forhold til det å ta feil, selv om jeg har et mindre avslappet forhold til framtiden for denne organisasjonen jeg er blitt så glad i. Håkon Skard har mye å bevise, og i et slikt landskap kan ledere vokse av seg smarthet til fordel for visdom. Jeg skal fortsette mitt arbeid i kommunen, der jeg har nye forpliktelser i ledelse de kommende årene. Det er imidlertid tre år til neste valg, og vi er mange som blir å følge utviklingen tett og med et kritisk blikk. Jeg tok feil av Høstmælingen, håper jeg også tar feil av Skard.

Lykke til, kommende president.

TEKST

Tommy Sotkajævi, psykologspesialist